

עפ"ת 65680/06/23 - אוריאל עמר נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

עפ"ת 65680-06-23 עמר נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני: 52151739936

בפני	כבוד השופט עמית י' צלקובניק
מערער	אוריאל עמר ע"י ב"כ עוה"ד ד' גולן
נגד	
משיבה	מדינת ישראל ע"י ב"כ עוה"ד נ' לוינוב

פסק דין

ערעור כנגד החלטת בית משפט השלום לתעבורה מחוז מרכז (כב' השופטת מ' כהן) בתתע 834-02-23 לפיה נדחתה בקשת המערער מיום 22.6.23 להורות על ביטול פסק דין שניתן בהעדר המערער ביום 1.6.23.

המערער הורשע בעבירה של נהיגה במהירות העולה על המותר בכך שנהג ביום 29.3.22 ברכב פרטי במהירות של 96 קמ"ש בדרך עירונית בה מוגבלת הנהיגה למהירות מרבית של 70 קמ"ש, ונדון לקנס בסך של 750 ₪.

הדין בעניינו של המערער נקבע תחילה ליום 26.3.23 אולם בעקבות בקשות שהוגשו על ידי בא כוח המערער, עו"ד גולן, נדחה הדין ליום 1.6.23. ב"כ המערער הודיע כי לא יוכל להתייצב גם לדין זה, והעביר את הייצוג בדין הקבוע, לעורך דין אחר (עו"ד שגיא), והמציא "כתב העברה". ב"כ החדש של המערער, וכך גם המערער, לא התייצבו לדין הנדחה, ולטענת עו"ד גולן, עורך דין שגיא לא התייצב לדין, בשל "תקלה אישית", ונטען כי המערער כופר בעבירה; עוד נטען כי עו"ד גולן התכוון להגיע להסדר עם התביעה שבגדרו יימחק הניקוד שנזקף לחובת המערער.

בהחלטה שניתנה ביום 22.6.23 דחה בית משפט קמא את הבקשה. נקבע כי לא ניתן הסבר מדוע המערער עצמו לא התייצב לדין, וכי טעות א שכחה אינם מהווים הצדקה לאי התייצבות. עוד צוין כי לא עולה חשש לעיוות דין נוכח כפירה או טענה בדבר רצון להגיע להסדר, וכי העונש שהוטל עומד ב"מתחם הענישה".

בערעורו חזר עו"ד גולן וטען כי עורך דין הנוסף לא הצליח להגיע לדין בשל "עומסים שהיו ביומנו", ואין המערער צריך לשאת בתוצאות אי ההתייצבות. נוכח הצגת יפוי כוח לתיק, היה על בית המשפט לדחות את הדין ולברר פשר אי הופעת הסניגור, ולא לדון את המערער בהיעדרו "כלאחר יד".

ב"כ המשיבה סבורה כי יש להותיר החלטת בית משפט קמא על מקומה, משלא הוצגו טעמים ראויים להתערב בה, ולנוכח הפסיקה הנוהגת.

אין מקום לקבלת הערעור.

בית המשפט רשאי לדון נאשם שלא בפניו, ב"עבירות קלות" על פי סדרי הדין המיוחדים המפורטים בסעיף 240 לחוק סדר הדין הפלילי, תשמ"ב - 1982 (להלן - חסד"פ). על פסק דין מרשיע שניתן לפי סעיף 240 (א) לחסד"פ יחולו הוראות סעיף 130(ח) ו-ו(ט) לחסד"פ, הקובעות כי ניתן להורות על ביטול פסק דין אם נוכח בית המשפט כי היתה סיבה מוצדקת לאי ההתייצבות או אם ראה שהדבר דרוש כדי למנוע עיוות דין.

שני תנאים אלה אינם מתקיימים בעניינו של המערער.

נטען כי עורך הדין מטעמו של ב"כ המערער לא התייצב לדיון בשל "עומס ביומן" ומובן כי אין בכך עילה לפטור; בית המשפט קמא שזמנו השיפוטי עמוס ויקר, ולאחר שכבר נעתר לבקשת דחיה ראשונה, אינו אמור לדחות דיונים בסוג עבירות אלה, פעם נוספת, בשל התרשלותו של עורך הדין או בשל כך שנשתכח ממנו הצורך להתייצב, ועולה בנוסף, כי רק 21 ימים לאחר שהתקיים הדיון הוגשה לראשונה בקשת הביטול, באופן שאינו מעיד על מעקב והקפדה. עוד אציין כי נטילת "האשם" למחדל ההתייצבות, על ידי עורך הדין אין בה כדי להסיר אחריות מכתפיו של נאשם הצפוי להידון בהיעדרו, נוכח הוראת סעיף 240 לחסד"פ (וראו בעניין זה: רע"פ 222/13 עודה מחמוד נ' מדינת ישראל (נבו) 17.01.2013); רע"פ 3313/17 מוחמד עאסלה נ' מדינת ישראל (נבו) 27.04.2017); רע"פ 4055/12 יניב חיים נ' מדינת ישראל (נבו) 29.05.2012).

הטענה כי בית משפט קמא דן את המערער "כלאחר יד" אינה ראויה ואינה נכונה נוכח האמור, ואזכיר את דבריו של כב' השופט רובינשטיין בשינויים המחויבים, ברעפ 2673/11, בעניין **מיטל זימנר נ' מדינת ישראל** (12.4.11) - מערערת שיוצגה אף היא בשעתה על ידי ב"כ המערער:

"קבלת טענת המבקשת לביטול פסק הדין שניתן שלא בפניה כי אי התייצבותה נבעה מאי הבנה, מלבד הספקנות לגביה כשלעצמה, יש בה כדי לאיין את סעיף 240(א)(1) ואת תכליתו; בתי המשפט לתעבורה עמוסים עבודה לעייפה, וקשה מאוד, מקום שנאשם זומן כדין, לאפשר באופן גורף וככלל הליכים מייגעים של הזמנה חוזרת על כל המשתמע...." (וראו גם רע"פ 8065/10 מלייב נ' מדינת ישראל (לא פורסם))."

המערער השמיע כפירה כללית בלבד לגופה של עבירה, והטענה כי הייתה כוונה להגיע להסדר כלשהו עם המשיבה בבית משפט קמא, מלמדת אף היא כי הכפירה אינה ממשית. על המערער הוטל קנס בלבד שאינו מהחמורים. בנסיבות אלה לא מתקיים גם חשש לעיוות דין.

הערעור נדחה לפיכך.

המזכירות תעביר פסק הדין לצדדים.

ניתן היום, ט' תשרי תשפ"ד, 24 ספטמבר 2023, בהעדר הצדדים.